

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

לא מספיק ששומעים (ומבינים) ש"הנה זה
(המלך המשיח) בא", אלא צריכים לראותו
בעיני בשר, ולא רק "אראנו" בלשון עתיד,
אלא "ראה", בלשון הווה, ובלשון ציווי!

ראה ע"י 9

עש"ק פ' דאה, מבה"ח אלוף
ה' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

תבה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכרון

כ"ק הרה"ג והרה"ח ומקובל רב פעלים
לתורה ולמצות ורבים השיב מעון
ר' לוי יצחק ז"ל

שניאורסאהן

אביו של כ"ק אדמו"ר מה"מ
אשר נאסר והגלה על עבודתו
בהחזקת והפצת היהדות
ונפטר בגלות
ביום כ"ף לחודש מנחם אב
שנת ה'תש"ד

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

החילוק בין "משכיל" לאיש פשוט בענין "משיח נאו" / משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ב

6 זמן הגאולה

תציר לעצמן בכח הראי' שלך איד שנשיא דורנו עומד מולך ומצוה... / פרשת השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

להכריז ולפרסם בכל מקום לכאו"א מישראל... / הוראות למעשה בפועל

14 כתי"ק - פרסום ראשון

הצורך בלימוד תורתו של הרבי בכל זמן ובכל מעמד ומצב / צילום מהגהת שיחת ש"פ ראה ה'תש"י

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

(Handwritten notes and corrections in Hebrew, including a large circular scribble on the right side of the page)

אין אנוני אין אויך ^{אנוני} ~~אנוני~~ אמה מאתקט אז אייבער ^{אנוני}

פוסקט צו דעם ניס צו אבקר ווי באלד אז ^{אנוני} ~~אנוני~~ הארעוועט דאך ^{אנוני}

יבלחם, איז ^{אנוני} ~~אנוני~~ וואלס צו דעם ^{אנוני} ~~אנוני~~ מלכעה איז מען ^{אנוני}

דאס משלים ^{אנוני} ~~אנוני~~ (ואעפ"ה) ^{אנוני} ~~אנוני~~ ^{אנוני} ~~אנוני~~ ^{אנוני} ~~אנוני~~

און דאס איז אייך דער ענין פון המאור שבה מחזיר לסופם, וואס ^{אנוני}

המאור שבה ביים דאס אויף פנימית חתורה, ווי מי האס בירעם (ר"ד כ'סנ"א) ^{אנוני}

אז נגליח החורה איז אור, און פנימית חתורה איז מאור, און כא אינו, איז ^{אנוני}

דאך דאס פאר בונדן סי'ס'ן נשיא החורה וואס דאס איז דער רבי, איז ^{אנוני}

איין יעדער זמן ^{אנוני} ~~אנוני~~ וועלכן פסקד וכשב ער גאל זיך ^{אנוני} ~~אנוני~~ ניס גייסניס ^{אנוני}

גאל ער לערנען דעם רכי'ס חסידות, און ניס ^{אנוני} ~~אנוני~~ חסידות פון זיין ^{אנוני}

אייגענעם מצב צי ער האלם בא דעם, און ווי באלד אז ער סוס דאך בפי ^{אנוני}

יבלחו, און לערנס דעם רבי'נס חסידות, איז המאור שבה מחזיר לסופם, ^{אנוני}

סוף סוף איז דאך לא ידח מסנו נדה, איז ניס נאר אז מי וועם עס אויס ^{אנוני}

וואשן פון זיינע מטאים עוונות ופסעים, נאר אויך די חורה וואס ער האס ^{אנוני}

גילערנס, וואס בעח מעשה איז דאך דאס ^{אנוני} ~~אנוני~~ ווי ער זאגט אין חניז (סכ"ב) ^{אנוני}

אז ער איז אוחז כראשו של מלך אז נעמם דאס אין יענעם ארם, אבקר נאך ^{אנוני}

דעם, וואס בגלגול זה או בגלגול אחר וועם ער חסוכה סאן, איז גם חרחו ^{אנוני}

שבה עמו. ^{אנוני}

ה. דער גאנצער ענין איז דאך אבקר נאר סעד דעם נה"א, אז לא ידח מסנו ^{אנוני}

נדה, איז ^{אנוני} ~~אנוני~~ אין אלע זמנים דארף ער לערנען, ווארום סוף סוף וועם ער ^{אנוני}

דאך חסוכה סאן, און גם חרחו שבה עמו. אבקר וואס סוס מענ'ס מי'ס': נה"ב? ^{אנוני}

איז דעם נה"ב דארף מען ^{אנוני} ~~אנוני~~ סברר זיין און סהפד זיין צו הדוסה, וואס אויף ^{אנוני}

דעם זאגט ער איז היינט הער סדרה זאת הבהמה אשר תאכלו ^{אנוני} ~~אנוני~~ מי פען ^{אנוני}

סאכן ^{אנוני} ~~אנוני~~ בחסד ^{אנוני} ~~אנוני~~ א בהמה ^{אנוני} ~~אנוני~~ סהורה. ^{אנוני}

הצורך בלימוד תורתו של הרבי בכל זמן ובכל מעמד ומצב

בקשר עם פ' השבוע הננו מביאים צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על קטע משיחת ש"פ ראה, מבה"ח וער"ח אלול ה'שי"ת (נדפס ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 5-144)

להלן פננוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

און אזוי איז אויך בענינינו: אמת טאקע אַז איצטער קומען אַ טייל חסידים צו דעם ניט צו און אַזוי אַז זיין דע אַת אַלקי אַביך גו' כדבעי, מען האלט ניט באַ יחו"ע, און לפעמים אויך ניט באַ יחו"ת וכו'. אָבער וויבאלד אַז מען האָרעוועט דאָך כפי יכלתם, איז מלמעלה איז מען דאָס משלים (ועייג'כ ה'ל' ת"ת פ"ב ס"י).

און דאָס איז אויך דער ענין פון המאור שבה מחזיר למוטב, וואָס המאור שבה גייט דאָס אויף פנימיות התורה, ווי מ'האָט גערעדט (ר"ד כ' מנ"א) אַז נגלה דתורה איז אור, און פנימיות התורה איז מאור, און באַ אונז, איז דאָך דאָס פאַרבונדן מיט'ן נשיא מאור התורה וואָס דאָס איז דער רבי, איז אין יעדער זמן און אין וועלכן מעמד ומצב ער זאָל זיך ניט געפינען, זאָל ער לערנען דעם רבי'נס חסידות, און ניט אַלמעאַל מקדים זיין חשבונות פון זיין אייגענעם מצב צי ער האלט באַ דעם, און וויבאלד אַז ער טוט דאָך כפי יכלתו, און לערנט דעם רבי'נס חסידות, איז המאור שבה מחזיר למוטב. סוף סוף איז דאָך לא ידח ממנו נדח, איז נאָך אַז מ'וועט עם אויסוואַשן פון זיינע חטאים עוונות ופשעים, נאָר אויך די תורה וואָס ער האָט געלערנט, וואָס בעת מעשה איז דאָך דאָס ווי ער זאָגט אין תניא (פכ"ד) אַז ער איז אוחז בראשו של מלך און נעמט דאָס אין יענעם אָרט, אָבער נאָך דעם, וואָס בגלגול זה או בגלגול אחר וועט ער תשובה טאָן, איז גם תורתו שבה עמו.

דער גאנצער ענין איז דאָך אָבער נאָר מצד דעם נה"א איז לא ידח ממנו נדח, איז אין אַלע זמנים דאָרף ער לערנען און האַלטען זיך בהוראותיו, וואָרום סוף סוף וועט ער דאָך תשובה טאָן, און גם תורתו שבה עמו. אָבער וואָס טוט מען מיט'ן נה"ב? איז דעם נה"ב דאָרף מען אויך מברר זיין און מהפך זיין צו קדושה, וואָס אויף דעם זאָגט ער אין היינטיקער סדרה זאת הבהמה אשר תאכלו, אַז מ'קען מאַכן אַז די בהמה זאָל זיין אַ בהמה טהורה.

לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמת"ת ה'תשס"ב
יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

החילוק בין "משכיל" לאיש פשוט בענין "משיח נאָו"

כאשר אומרים למשכיל "משיח נאָו" זה לא מתיישב אצלו • הנה עתה הוא ישן בהתועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו - רואה הוא את משיח צדקנו, בשר ודם! ואומר: משיח - שלום עליכם!...! הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, ויודע מה זה משיח - ואיך אפשר לומר "משיח נאָו"? • משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, ח' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו - הוא רוצה רק דבר אחד: "טאָפאָרו דאָ פלאַחו", משיח 'על השולחן!' - שמשיח בתור בשר ודם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נאָו"! • תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ב - בלתי מוגה

גנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

הוא יודע שחמשה שמות נקראו לנשמה: נפש, רוח, נשמה, ח' ויחידה². ויודע שב"מענה לשון" מובא (מהזהר³) ש"נפשא דלהון קדישא" ו"רוחא דלהון קדישא" ו"נשמתא דלהון קדש קדשים"; נוסף לזה נאמר שם כיצד זוכים לכל הדרגות האלו: "זכה בר נש בהאי נפש מריקין עלי" עטרא חד דאיקרין רוח", "זכה בר נש בההוא רוחא מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה דכליל

א. רואים בפשטות את החילוק בין חכם גדול ("משכיל") לאיש פשוט:

כאשר אומרים למשכיל "משיח נאָו" זה לא מתיישב אצלו - מאחר שלמד באריכות הביאור אשר משיח הוא בח' היחידה¹, והוא יגלה את בח' היחידה בכאו"א ובכל העולם כולו. והרי המשכיל למד איך שגילוי בח' היחידה הוא דבר נעלה ביותר:

1) רמ"ז לזח"ג רס, ב. אוה"ת נצבים ע' ארעו. סה"מ תרכ"ז ע' טז. ד"ה והניף תרמ"ץ. סה"מ תרצ"ט ע' 207. ועוד.

2) ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לז. וראה ע"ח שמ"ב בתחלתו. שער הגלגולים בתחלתו. ובכ"מ.
3) ח"ג ע, ב.

כולא דאיכרי נשמה". זאת-אומרת, שלא מגיעים מיד לבחי' נשמה, אלא בתחלה עליו לעבוד כדי להגיע לבחי' רוח ואח"כ לעבוד עוד כדי להגיע לבחי' נשמה. וזוהו מובן העילוי הנעלה ביותר שישנו בבחינות אלו.

ובפרט כאשר מדייק בלשון הזהר, שכאשר זוכים לבחי' רוח נאמר "מריקין עלי' עטרא חד דאיכרי רוח", וכאשר זוכים לבחי' נשמה הלשון הוא "מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה כו", לשון עטרה, ולא רק לשון של התלבשות (כמ"ש אח"כ). שזה מראה על הגילוי של בחי' כתר ועטרה, שהם בחי' נעלות ביותר.

וכל זה כאשר מדובר אודות נפש רוח ונשמה, ומובן כבר מהי הבחינה דחי', ועוד יותר – מהי בחי' היחידה!

וכל זאת למד המשכיל והתייגע בזה, וכמביאר בארוכה בקונטרס העבודה⁴ בנוגע לעבודה הקשורה עם כל הדרגות הללו שבנשמה, איך דרגא אחת עולה לדרגא שלמעלה ממנה וכו'.

ב. ואם-כן, לאחר שיודעים את העילוי הכי גדול דבחי' יחידה, במכל-שכן מהדרגות שלמטה הימנה בנשמה, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לומר שפתאום בא משיח – "משיח נאוו" – בעולם שבו נמצאים עכשיו, ומגלה את בחי' היחידה בכל העולם כולו?!

כלומר, לא רק שמשיח בעצמו הוא בחי' היחידה, אלא הוא מגלה בחי' זו בכל העולם – הרי זה היפך השכל!

ולכן, לא מסתדר לו ("ס'לייגט זיך ניט") לומר משיח "נאוו"...

הנה עתה הוא ישן בהתוועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו – רואה הוא את משיח צדקנו, בשר ודם! ואומר: משיח – שלום עליכם!...

הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, ויודע מה זה משיח – ואיך אפשר לומר "משיח נאוו"?

כאשר הוא מתעורר משנתו (בהתוועדות) ושומע שמדברים על משיח, מנוגע בראשו – הן הן ("באמקעט ער צו מיטן קאָפּ – יע"ע)... אבל לקלוט זאת ("פאָטופען") – אין הדבר נקלט ומתקבל בשכלו.

ג. משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו – הוא רוצה רק דבר אחד: "טאפאָרו דאָ פלאַחו"⁵ – משיח 'על השולחן', ליד השולחן ("אויפן טיש, באם טיש")!

– שמשיח בתור בשר ודם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נאוו"!

כבר מספיקה הגלות, "דאָלאַי גלות", עם... כל העניינים הקשורים בזה – הוא רוצה את משיח בפועל ממש!

ולאלו שלומדים ויודעים את כל הביאורים מה זה משיח וכו' – אומר האיש פשוט: יש לכם קושיות? תקשו קושיות, תענו תירוצים ותבארו ביאורים – לבריאות ("געזונטערהייט")! אבל ח"ו שזה יעכב את ביאת משיח! – הוא רוצה את משיח "נאוו"!

(5) = הגרזן על העץ. ראה ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש ע' 69. סה"ש הש"ת ע' 105. ועוד.

ובהתאם לכך צריכה להיות ההנהגה בפועל – לראות ("דאה") בכל פעולה ופעולה את התכלית והמכוון והכנה לביאת משיח צדקנו והקרבת הקרבנות בביהמ"ק.

ובהדגשה יתירה בנוגע למצות הצדקה – שזמנה כל היום כולו (דלא כתפלות היום, שכל תפלה שייכת לזמן מסויים במשך היום) – שהיא בדוגמת הקרבת קרבן בביהמ"ק, כי ענינו של קרבן הוא שיהודי לוקח מצאנו ומביא לביהמ"ק בתוך קרבן לה', וכמו כן כשיהודי מפריש מממונו לעניני קדושה [ובפרט כשעושה זאת מתוך רגש לבבי, "א הארציקע מתנה", מתוך אהבה, כמ"ש 'ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך", ודרשו חז"ל² "בכל מאדך, בכל ממונך"], ה"ז בדוגמת קרבן לה'.

והעיקר – שע"ז ממהרים ומזרזים עוד יותר את הקרבת הקרבנות בביהמ"ק בפשטות, – שהרי הכוונה ב"אחכה לו בכל יום שיבוא" היא לא (רק) להדיבור ולימוד ופלוכל בזה, אלא שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, ובנין ביהמ"ק והקרבת הקרבנות בפשטות –

כי, נוסף לכך שכל עניני התורה ומצוותי' ממהרים את הגאולה, יש סגולה מיוחדת למצות הצדקה – ה"שקולה כנגד כל המצוות"³ – ש"מקרבת את הגאולה"⁴.

ובפרט לאחר שכבר "כלו כל הקיצין"⁵, ונמצאים בזמן השיא ("די העכסטע און נויטיקסטע צייט") לרגע הגאולה – הרי עי"ז שאתם מוסיפים ונותנים פרוטה לצדקה [החל מהשליחות-מצוה שיתנו לכאור"א מכם, הן הילדים והילדות, והן ההורים המחנכים והמחנכות], מקרבים ומזרזים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ובנין ביהמ"ק,

ובלשון התפלה: "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו"⁶.
(משיחת כ"ב מנחם-אב, למחנות-קיץ-וימים ה'תש"נ - בלתי מוגה)

1) ואתחנן ו, ה.
2) ראה פרש"י שם.
3) פאה פ"א מ"א. וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ד ה"ב
4) ב"ב יו"ד, א.
5) סנהדרין צז, ב.
6) אבות פ"ה מ"כ.
ואילך.

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

(4) ע' 4 ואילך.

להכריז ולפרסם בכל מקום לכאן"א מישראל...

ובנוגע לפועל: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת חודש אלול המרומזת בחמשת ראשי-תיבות תורה תפלה גמ"ח תשובה וגאולה (כנ"ל . .), ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי שחודרת בכל עניני העבודה, עי"ז שחזורים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני גאולה וביהמ"ק), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ובפשטות: **להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלב – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאן"א מישראל "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה.**

[ויש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכהנ"ל צ"ל גם ע"י אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלימות) בהבנה והשגה והכרה שלהם, דכיון שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלימות, יכולים (ובמילא צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים, החל מבני ביתו (שבודאי אינם צריכים "לסבול" מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו), וכל אלה שנמצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מישראל², ובודאי שע"י ההשתדלות המתאימה יתקבלו הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנימיות וכו'].

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול, ה'תנש"א - מוגה)

(1) ס"ה בהשיחה (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 771).
 (2) שכאן"א מישראל הוא מציאות חשובה (ובודאי שאינה בטילה, ח"ו, "קבוע לא בטל") גם כשישנם בגלות ח"ו, כי אם, "כל יושבי עלי".

נמצאים בזמן השיא לרגע הגאולה

כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", שמאמינים, מחכים ומצפים לביאת המשיח ובנין ביהמ"ק תיכף ומיד ממש, אזי משתתפים בהקרבת התמיד בבוקר – כשמשיח צדקנו יבוא בבוקר; וגם עכשיו כשנמצאים כבר בין הערביים, זמן תפלת מנחה (שהתפללנו זה-עתה) – לא ממתנינים לזמן תפלת ערבית, אלא תיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, יחד עם ביהמ"ק, ומספיקים (מ'מ'כאפט אריין") להקריב התמיד של בין הערביים (שזמנו עד שקיעת החמה).

וממשיך ואומר: אתם רוצים להתוועד? תתוועדו כמה שעות, תנגנו ניגונים, תצאו בריקוד ותרקדו עם הילדים; יש לך תענוג בחקירה? תקשה קושיות ותלמד אודות ענינים אלו – זה לא מפריע לך, הוא רוצה את משיח צדקנו "נאו" למטה מעשרה טפחים!

ד. ההוראה מזה בנוגע לפועל [כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך והמשיך:]: – שיעסקו ביתר שאת וביתר עוז בהמבצעים: מבצע אהבת ישראל, מבצע חינוך, מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, בית מלא ספרים – יבנה וחכמי', מבצע נרות שבת קדש ויו"ט, כשרות האכילה והשת' וטהרת המשפחה,

ולהשתדל בעצמו שכל יהודי יקנה אות באחד מספרי התורה הכלליים.

שבענין האותיות שבתורה מדובר גם במאמר ד"ה אני לדודי שבלקו"ט⁶ (הקשור לשבת זו), וכמדובר קודם (בהמאמר⁷) בביאור הכתוב⁸ "אחזתיו ולא ארפנו גו", ש"אחזתיו ולא ארפנו וגו" – תושב"כ ותושבע"פ⁹, נפעל ע"י אותיות התורה, שהם הכלים לאור ה' כדי שלא יהי' הסתלקות האור וכו'.

- ואותיות התורה קשורים למבואר
- (6) פרשתנו לב, ד.
 - (7) נדפס גם ב'התוועדויות' תשמ"ב ח"ד ע' 2050 ואילך.
 - (8) שה"ש ג, ד.
 - (9) לקו"ת שם.

ש"ישראל" הוא ראשי-תיבות יש ששים דיבוא אותיות לתורה, כיון שכל יהודי (מהששים ריבוא מישראל) יש לו אות בתורה¹⁰, כמבואר גם במאמר של הצ"צ עה"פ¹¹ קול ה' על המים, שמאמר זה כבר ישנו כעת בדפוס¹² ומסתמא למדו אותו ועוד ילמדו.

ה. והעיקר הוא כנ"ל – הפועל ממש: שמשיח צדקנו יבוא בפשטות בפועל ממש, שאת זה ממהרים יותר על ידי עשיית ענינים אלו בפשטות בפועל ממש.

שמשיח צדקנו יבוא בפשטות "נאו", באנגלית, באידיש ובלשון הקודש – העיקר הוא – כפי שהאיש הפשוט רוצה – שהוא יבוא בפשטות,

ויולכנו בפשטות לארץ הקודש, ולירושלים בפשטות, ולבית המקדש בפשטות, ושיהי' "משה ואהרן עמהם"¹³ בפשטות,

בגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן בקבוק יי"ש להר' מ. מ. שיחי' לחלק להמסובים שיחיו].

(10) ראה זהר חדש עה"פ וזאת לפנים בישראל (פה), (ד). מגלה עמוקות אופן קפו.
 (11) תהלים כט, ג.
 (12) בהוספה ללקוטי שיצא-לאור לשבת זו (דשנת תשמ"ב).
 (13) תנוד"ה אחד זכר – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.

מדור זה מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל והכלה בתי' רות שי' זיסק רגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת

יה"ד שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה – זוהי תורת החסידות, כרצון ולנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי' לברכות עד בלי די

תצייר לעצמך בכח הראי' שלך איך שנשיא דורנו עומד מולך ומצוה...

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. "ראה" מלמד יהודי שעבודתו צריכה להיות באופן של ראי'. ובלשון הירושלמי ע"ה פ בתהילים² [שאמרו היום] "אך בצלם יתהלך איש": "כל האומר שמועה מפי אומרה יהא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו" [וכמבואר ברשימות הצ"צ על הפסוק³].

זאת-אומרת: כאשר הולכים בשליחותו של נשיא דורנו – לא מספיק שלומדים אודות זה בקונטרס, או בלקוטי שיחות, שזה אמנם מאוד טוב ויפה ("פיין און גוט"), אלא תובעים ממך ש"יהא רואה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", "ראה אנכי נותן לפניכם היום": תצייר לעצמך בכח הראי' שלך איך שנשיא דורנו עומד מולך ומצוה עליך: הקשב ("הער זיך איין"), "אנכי נותן לפניכם היום" לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

ב. הרי נמצאים פה כאלו שזכו לראותו בגשמיות, וגם אלו שלא זכו לראותו – הרי ישנם תמונות מדויקות (עד כמה ששייך לומר זאת על תמונה).

ישנה ההוראה: לא רק שהוא לומד את הלקוטי שיחות וחוזר על זה, אלא תובעים יותר – שיהי' באופן ד"ראה": תצייר לעצמך ותראה "כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", ושולח אותך לשליחות זו! וזה יסיר את הבלבולים שמפריעים לקיום השליחות בשמחה ובטוב לבב, או שמפריעים בכלל לקיום השליחות.

וישנה לכך עצה פשוטה – שיראה "כאילו בעל השמועה עומד לנגדו". ואין הדבר תלוי אלא ברצונו: שהרי יש לו כח הציור, וא"כ ביכולתו לנצלו כדי לצייר את הציור של נשיא דורנו במקום לצייר לעצמו דברים של מה-בכך!

ג. ולכאורה יכול היהודי לשאול:

(1) שבת פ"א ה"ב. שקלים ס"ב. קידושין פ"א ה"ז. (3) יהל אור – ע' קמח ואילך.

(2) לט, ז.

יואב יצא למלחמה הי' דוד עסוק בלימוד התורה, "לטהר אשה לבעלה"³, שכאשר הגיעה יהודי' עני' לשאול האם היא טהורה לבעלה, הוא עזב את כל עניניו ועיין בספרים וכו', כדי לפסוק הלכה האם היא טהורה לבעלה או לא!

אע"פ שישנו גם הרמז ב"לטהר אשה לבעלה" שקאי על לטהר כנסת-ישראל להקב"ה – בכל זאת ישנו גם הפירוש כפשוטו: שכאשר הגיעה אשה לשאול שאלה הוא עסק בזה בעצמו, למרות שהי' יכול לשלחה לרב, לדיין, לבחור שזה עתה קיבל סמיכה, אעפ"כ עסק בזה בעצמו – כזה דבר יקר לתת למישהו אחר? חס ושלום! הוא רוצה לעשות זאת בעצמו – "לטהר אשה לבעלה" – אשר עי"ז "ונקתה ונזרעה זרע"⁴, ודוקא עי"ז מגיעים גם לפירוש הפנימי ב"לטהר אשה לבעלה".

ועי' שדוד עסק בלימוד התורה, ובאופן של "לטהר אשה לבעלה" (ולא בכדי לחדש חידושים וכו'...) – ניתן הכח ליואב לנצח במלחמות!

ועד"ז – כאשר ילדה קטנה מדליקה נרות שבת, זה נותן את הכח לאותו אחד שלוחם מלחמת ה', שהוא ינצח!!

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשל"ה – בלתי מוגה)

(4) נשא ה, כח.

(3) ברכות ד, א.

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר הצות היום – ה'תשס"ב יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

וכל ההסברים, שיש את עצמות ומהות, והצמצום אינו מסתיר, ושאינ שום שינויים, "ניטא דאָס, ניטאָ יענין" ... – הם כולם אמנם הסברים בתורת אמת, אבל צריכים (כפי שהוא אומר בלקו"ת השבועי³) את ה"יאר ה' פניו אליך"⁴, "א-ל ה' ויאר לנו"⁵, צריך להיות לנו אור, והיות שבני ישראל נמצאים נשמות בגופים צריכים לראות את האור בעיני בשר, וכיון שהנשמה נמצאת בגוף היא יכולה לראות את האור רק ע"י העיני בשר של הגוף!

והכוונה בפשטות ב"ויאר לנו", כפי שרואה זאת הנשמה בגוף בעיני בשר, היא – שיש לנו אור בפשטות, הרחבה בפשטות בגשמיות וברוחניות, מנוחת הנפש ומנוחת הגוף וכו'.

זועקים בני ישראל – היכן ה"ויאר לנו"?! אין שום הסברה מדוע לאחרי כל הגלות אין לנו את ה"ויאר לנו"!

אין הכוונה שבשאלות אלו רוצים להתחמק ("ארויסדרייען") מעשיית העבודה – חס ושלום! **ואדרבה** – רוצים כבר את **שלימות** העבודה "כמצות רצונך"⁶ כפי שתהי' לאחרי ביאת משיח, וזוהי הכוונה בכל השאלות והטענות הללו: במקום זה שבני ישראל יקיימו תורה ומצות בעמל רב ("געמאָטערטערהייט") בגלות, מדוע שהם לא יוכלו לקיים זאת בתכלית ההרחבה בגשמיות וברוחניות בגאולה העתידה "כמצות רצונך"?

כאן לא נוגעים כל הקושיות, אלא הפועל ממש – שרוצים את "משיח נאור"!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

- (3) לב, ב. ו. (4) נשא ו, כה. (5) תהלים קיח, כז.
- (6) ראה תו"ח ר"פ ויחי. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך. ועוד.

מה נותן למשיח את הכח לנצח במלחמות?

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

התחלת כל הסימנים הוא – "הוגה בתורה . . כדוד אביו"¹:

משיח יהי' בשר ודם, "מבית דוד", אשר יהי' תחילה "הוגה בתורה . . כדוד אביו", הוא ילמד תורה כמו "בטלנישער איד"², כמו דוד המלך שלמד תורה ושלח את יואב בן צרוי – שר הצבא – למלחמה.

דלכאורה צריך להבין: הרי דוד הי' **מלך**, אם כן הי' עליו לשבת ב"מפקדה הראשית" ("העד-קווארטער"ס" כמו שקוראים לזה כאן), ולערוך תוכניות וכו'; אף על פי כן, כאשר

(1) הל' מלכים ומלחמותיהם פ"א ה"ד. (2) = יהודי בטלן.

הקב"ה ברא את העולם באופן כזה שבכדי **לראות** ("ראה") זקוקים לאור, ובאם יש חושך אי אפשר לראות.

והיות שנמצאים בגלות, במצב ש"אותותינו לא **ראינו** גו' ולא אתנו יודע עד מה"⁴, ובפרט בחושך כפול ומכופל זה דגלות, שמדמים אותו [בכמה מקומות] לחושך הלילה – טוען הוא – כיצד תובעים ממנו שיהי' "ראה" כש"החושך יכסה ארץ"⁵; הוא **רוצה** אמנם לראות – אבל **העולם** לא מאפשר לו?!

אומרים לו, שהמציאות אינה כזו; וזאת למדים מיום הרביעי (למעשה בראשית):

ביום הרביעי נתלו המאורות, "שני המאורות הגדולים"⁶, אשר תפקידם הוא "להאיר על הארץ"⁷ כמ"ש בתורה, ו"אסתכל באורייתא וברא עלמא"⁸ – מכך זה נשתלשל במציאות העולם בפועל, "זיהי כן"⁹, שביום הרביעי נתלו המאורות "ברקיע השמים"⁷ בכדי שיהי' "להאיר על הארץ"⁹, "את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה"⁶, כלומר, שהן ביום והן **בלילה** ישנו מאור ברקיע שמאיר על הארץ.

במילא מובן, שאפילו כאשר נמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות (שנמשל ללילה), ישנו הכח ל"ראה", כיון שגם אז ישנו ברקיע ה"מאור" שמאיר על הארץ.

ובפרט כפי שהי' קודם מיעוט הירח (ביום הרביעי, שמצד זה זקוקים ל"זיהיאו עלי כפרה") – שאז גם הלבנה (לממשלת הלילה) היתה המאור **הגדול** ("שני המאורות הגדולים"); אבל גם לאחרי המיעוט, היא עדיין "**מאור** הקטן" שתפקידה הוא "**להאיר** על הארץ", ובמילא זה נותן את האפשרות ל"ראה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

- (4) תהלים עד, ט. (5) ישעי' ס, ב. (6) בראשית א, טז. (7) שם, טו, יז. (8) זח"א קלד סע"א. ח"ב קסא ריש ע"ב. (9) בראשית שם, טו.

העדר הראי' אינו גורע מאומה מאמיתית הדבר

כאשר יהודי בא וטוען שאינו רואה ואינו מרגיש שע"י עבודתו יכול הוא להביא את הגאולה – אומרים לו: משל' למה הדבר דומה – לחכמים היושבים בעגלה ועוסקים בשקו"ט בענין שכלי, הנה אע"פ שבעל-העגלה חושב אודות פרנסתו ולכן מריץ את הסוסים, והסוסים חושבים אודות התבן ולכן הם רצים – אין מחשבת הסוס אודות התבן (ומחשבת

(1) ראה סה"מ תרפ"ח ס"ע רא.

הבעל-עגלה אודות פרנסתו) משנה מאומה בנוגע לדבר שכל שבו עסוקים החכמים היושבים בעגלה (למרות שהחכמים זקוקים לבעל-עגלה ולסוסים כדי שיוכלו להגיע למחוז חפצם)!

ועד? מובן בנוגע לנמשל: בכל אדם ישנם ג' הענינים הנ"ל – דהנה, מבואר בלקו"ת² שבכל אדם יש **נפש** אלקית ו**נפש** הבהמית, והממוצע המחרם הוא – נפש השכלית. ועפ"י – החכמים שבעגלה הם בדוגמת נפש האלקית, הסוסים הם בדוגמת נפש הבהמית (כשמה כן היא – רוח הבהמה היורדת היא למטה³), ובעל-העגלה הוא בדוגמת נפש השכלית, הממוצע המחרם בין נה"א לנה"ב (בדוגמת בעל-העגלה שהוא האמצעי המריץ את הסוסים למחוז חפצם של החכמים).

וכשם שבמשל הנ"ל אין מחשבת הסוס אודות התבן גורעת מאומה מהתעסקותם של החכמים בעיון השכל, כמו כן הוא בנמשל, שמחשבת הנה"ב אודות ענינים גשמיים כו', אינה גורעת מאומה מכללות עבודתה של הנה"א.

ולכן, אע"פ שאינו רואה ומרגיש שעבודתו פועלת ומביאה את ענין הגאולה – אין זה גורע מאומה מאמיתית הדבר וידיעתו ע"י הנה"א, ולכן אומרים לו שהיות שהוא מאמין בדבר, שהרי כל ישראל הם "מאמינים בני מאמינים"⁴ [היינו, שנוסף על היותם מאמינים בכח עצמם, הרי הם גם בני מאמינים – מצד כח האבות, החל מאברהם אבינו שנאמר בו "האמין בה" ויחשבה לו צדקה"⁵, שענין זה נמשך לכאו"א מישראל – "אשר יצוה את בני ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' גו"⁶], הנה סוכ"ס יבוא הדבר גם באופן של ידיעה והרגשה. (משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ב – בלתי מוגה)

(2) בחוקותי מז, ג.
(3) קהלת ג, כא.
(4) ראה שבת צז, א.

(5) לך טו, ו.
(6) וירא יח, יט.

סך-הכל דהחשבון דחודש אלול הוא: "עד מתי"!!!

[.] נוסף על כללות הענין ד"אחכה לו בכל יום שיבוא¹, ובפרט לאחרי ש"כלו כל הקיצין"², וסיימו כל עניני העבודה (כמדובר כמ"פ), נמצאים בשנה מיוחדת שהר"ת שלה "הי' תהי' שנת נפלאות אראנו", "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות",

– וכבר ראו בפועל כו"כ "נפלאות" הן בנוגע לגאולת הפרט והן בנוגע לגאולת הכלל, כולל ובמיוחד בנוגע לאחינו בני"י שבמדינה ההיא, שרבים מהם יצאו מן המיצר אל המרחב,

(1) נוסח "אני מאמין" (נדפס בכמה סידורים) – ע"פ פירוש המשינות להרמב"ם לשון הכתוב בחקוק ב, ג.
(2) לשון חז"ל – סנהדרין צז, ב.
(3) סנהדרין הקדמה לפרק חלק היסוד הי"ב.

הן כפשוטו, והן (ובעיקר) בנוגע להאפשרות לחיות חיים יהודיים ע"פ התורה ומצוותי, ועד שימיים האחרונים ממש (ובאופן דפעולה נמשכת גם בימים אלה) התקיים הכינוס של שלוחי חב"ד (מכו"כ מדינות) במדינה ההיא – שבה נמצאת העיירה והערים ליובאוויטש, ליאדי, ליאזנא, רוסטוב ופטרבורג, שבהם חיו ופעלו נשיאי חב"ד במשך כו"כ דורות – נתכנסו השלוחים של נשיא חב"ד בדורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר בעיר הבירה של מדינה ההיא (מאסקווא), על מנת להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה והפצת המעיינות (דתורת חסידות חב"ד) חוצה, שעיי"ז אתי מר דא מלכא משיחא³ –

ובשנה זו עצמה – עומדים כבר בר"ח אלול, חודש החשבון של כל השנה, אשר, הסך-הכל דהחשבון הוא: "עד מתי"!!!

היתכן שבסיומם של י"א חדשים דשנת "נפלאות אראנו", משיח צדקנו עדיין לא בא?!...

ובסגנון דפרשת השבוע – "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", כל עניני ברכות, ולכל לראש הברכה העיקרית דגאולה האמיתית והשלימה – שלא מספיק ששומעים (ומבינים) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"⁴, אלא צריכים לראותו בעיני בשר, ולא רק "אראנו" בלשון עתיד, אלא "ראה", בלשון הווה, ובלשון ציווי!

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול, ה'תנש"א – מוגה)

(3) אגרת הבעש"ט הידועה – נדפס בכתר שם טוב (4) שה"ש ב, ח. שהש"ר עה"פ. (הוצאת קה"ת) בתחילתו. ובכ"מ.

זעקים בני ישראל – היכן ה"ויאר לנו"?!

הנחה: "ועד הנתות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

. . נשארת השאלה: עד מתי יצטרכו יהודים להתייגע ("מאטערן") בגלות, מספיק כבר – יהודים רוצים כבר את הגאולה, ורוצים הרחבה בגשמיית וברוחנית!...

אמנם ישנם טפשים המשלים את עצמם שיש להם הרחבה בגלות, ויש עליהם לימוד זכות – שטפשותם באה מצד החושך כפול ומכופל דגלות, אבל לאחרי שמעוררים אותם גלות אינה מקום ליהודי, הרי אינם צריכים להשאר טפשים...

הוא אומר שהכל טוב לו בגלות והוא אינו יודע מה רוצים – מה הפירוש שהכל טוב לך? הרי העיקר חסר ו"גלו מעל שולחן אביהם"¹, וליהודים אין את אביהם (בגלוי), כמ"ש² "אותותינו לא ראינו גו' ולא אתנו יודע עד מה!"

(1) ברכות ג, סע"א.
(2) תהלים עד, ט.